Temps Ordinari - Trentè diumenge

Per DavidG el dl., 21/10/2024 - 00:00

Jr 31,7-9
He 5,1-6
Mc 10,46-52

L'evangeli d'aquest diumenge ens ofereix un elogi de la valentia. Una valentia que ens arriba de qui menys l'esperàvem. Es tracta d'un home assegut al marge del camí. Està demanant l'atenció a tothom, captant almoina perquè no té per viure. No sabem si està allí per això, però el fet és que és cec. La seva ceguesa no li permetria guanyar-se la vida amb la suor del seu front, sigui al camp o a Jericó, on viu. Com es diu? no ho sabem. L'evangelista sols refereix que el seu pare era Timeu. Ell n'és el fill: Bar-Timeu. La seva identitat més pregona encara no li ha estat revelada.

Avui, però, ha arribat el dia en què coneixerà la vida plena, perquè Jesús, que emprèn el camí cap a Jerusalem amb els seus deixebles, s'aturarà allà on és el nostre home. Allà el tenim, a les portes de Jericó, demanant caritat, prop de les muralles derrocades pel so dels corns d'Israel mentre l'arca de l'aliança encerclava la ciutat fins a set vegades. Ara, unes noves muralles són a punt de caure al pas del qui va dient que Déu ha fet una aliança irrevocable amb nosaltres. Cauran les muralles que impedeixen la vista al cec, cauran les muralles socials que l'encerclaven separat de tots, cauran les muralles interiors que li impedien l'esperança de rebre un nom propi, diferenciat, de part del mateix Déu que va de camí, especialment per a ell, especialment per a tu.

Bartimeu és valent perquè crida Jesús. En cridava a tants d'altres que sentia passar per allà! Els reclamava l'atenció amb una esma barrejada de necessitat per l'almoina del qui se'n pogués compadir. Ell havia sentit parlar de Jesús de Natzaret, del seu explicar Déu amb una veritat inaudita; li havien relatat les guaricions del Natzaré, que acompanyaven com a penyores la certesa que Déu passava per on passava Jesús. ¿Ès que aquesta vegada, per fi, Déu arribarà a la meva vida? "*Jesús de Natzaret, fill de David, tingues compassió de mi".*

Diu el text que molts el feien callar. O, més aviat, tota la comitiva en ple sentia que el crit del captaire molestava el capteniment del Mestre? Feien via cap a Jerusalem i aquell vespre arribarien a la Ciutat de la Pau Sagrada. Fa dies que Jesús profetitza que a Jerusalem ell seria entregat als grans sacerdots i als homes de lleis, el condemnaran a mort i el posaran en mans dels estrangers, l'escarniran, li escopiran, l'assotaran i el mataran; però al cap de tres dies, ressuscitarà. Els deixebles ho han escoltat, però, sols s'han quedat amb una part del missatge: la de l'arribada del Regne de Déu. Acompanyen a Jesús que puja per esdevenir el rei de Déu. Es a punt d'instaurar-se el seu regnat. Anem-hi! Avui arribem! Nosaltres som el seu seguici! Que ningú destorbi la marxa triomfal del rei! Que calli aquest cec!

Però els que no hi veiem som nosaltres que ens consta entendre com és l'amor de Déu, a fons perdut, sense condicions, per a tots qui el reclamen. Ara, en l'aturar-se de Jesús pel crit de l'home de la vora del camí és fa palès el regnat de Déu. Ens afegim al seu seguici?

La valentia del fill de Timeu li dona l'empenta de passar del desig a l'acció. Podia haver romàs assegut esperant una moneda, una benedicció, una atenció per part del mestre. Però, no. D'una revolada salta cap a Jesús, ajudat per la gent que fa uns instants el feia callar. Jesús també ha transformat l'actitud d'aquests. Els seus seguidors entenen que som a Jerusalem cada vegada que anunciem la pau de Déu. "*Anima't i vine que et crida!*"

El fill de Timeu té la valentia d'aixecar-se i posar-se davant Jesús. Demanem també nosaltres la valentia de posar-nos cara a cara amb Jesús i sentir que no hi ha més veritat que el vincle entre ell i jo, entre jo i ell.

La resta de l'escena fora previsible. Jesús que, sense pressuposar res, li pregunta què vol que li faci. L'altre que demana sortir dels seus límits per anar sempre a l'encontre de qui és el camí, la veritat i la vida. Finalment, de llavis de Jesús surt el nou nom del que era cec, fill de son pare i captaire: *Ves, La-teva-fe-t'ha-salvat.*

Anem, doncs, tinguem cura de la llavor de fe que Déu posa en nosaltres, i seguim-lo en la certesa del Regne que depassa la incertesa del món.

ETIQUETES
VALENTIA REGNE CEGUESA